

Добринка Монева-Ненкова

Жълтата къща

София 2022

© Добринка Монева-Ненкова, *автор*
© Георги Пашов, *дизайн*

Всички права на български език запазени! Тази книга като цяло, както и нито една част от нея, не може да бъде възпроизведена под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин без изричното разрешение на НОВЕ Пъблишинг ЕООД.

© НОВЕ Пъблишинг ЕООД, 2022
ISBN: 978-619-7555-07-3

Да чакаш – най-ограбващото те и угнетяващо чувство. Краде времето ти, краде покоя ти, краде самообладанието ти. Превръща те в безполезно кълбо от нерви, в което нетърпението постепенно прераства в безпокойство, а безпокойството в гняв. Гняв, който първоначално е насочен към субекта, който е причинил твоето страдание, а с течение на времето се насочва към теб самия поради простата причина, че точно ти и единствено ти си дал власт на въпросния субект над себе си и си позволил чувството на безпомощност да те завладее.

Мрачната фигура крачеше напред-назад в малката стая и чакаше. От време на време нервно прокарваше пръсти през косата си и ги забиваше в скалпа си все едно отговорът на всички въпроси бе именно там. Чакаше и размишляваше. Размишляваше и чакаше. Какво щеше да прави? Какво искаше? Какво следваше? Толкова много въпроси и само един отговор – *Тя*.

117

26 Октомври

– Здравей, Една! Каква приятна изненада! – Сюзън отвори широко вратата.

– Здравей, Сю! Удобно ли е? Не се обадох предварително.

– Разбира се, заповядай!

Сюзън поведе своята гостенка през антрето към трапезарията. Както винаги изглеждаше безупречно макар и по домашни дрехи. Косата ѝ бе вдигната в небрежен кок, тенът на лицето ѝ бе бистър и свеж, а спортният екип, с който бе облечена, подчертаваше красивите ѝ очи и излъчваше стил.

– Как успяваш? Винаги изглеждаш толкова добре, дори и по анцуг все едно си излязла от модно списание.

– Ооо, повдигна ми настроението тази сутрин – засмя се от сърце Сюзън. – Кой го казва само? Самата Мис Доуън – намигна ѝ тя шеговито.

– Сериозна съм, Сю. Ако наминеш към нас без

предупреждение, особено сутрин може да се уплашиш от мен.

– Ха-ха-ха, много си забавна! Знаеш ли, след една определена възраст жената трябва да полага по-специални грижи за себе си, ако ме разбираш. Вече не може да си позволи да разчита на естествената си младежка красота и непринуден чар.

– Ооо, я стига! Ти със сигурност не си минала тази определена възраст! И двайсет годишните ще завидят на кожата ти!

– Благодаря ти за комплимента, Една. Трябва често да ми идваш на гости, знаеш ли, определено

118

действаш добре на самочувствието ми. Ще пиеш кафе, нали?

– Да, благодаря!

Сюзън наля кафе в две красиви порцеланови чаши, изпъстрени с розови цветчета на бял фон и сервира бисквити с портокалови корички.

– Вземи си, – посочи тя към бисквитите, – много са вкусни!

– Благодаря! Мммм, божествени са! От Нора ли ги купи?

– Да, любими са ми. И на мен, и на Дейвид.

– Е, вече и на мен – засмя се Една, облизвайки устни.

– Как си? – погледна я загрижено Сюзън.

– Добре съм. Исках лично да ти благодаря за проявеното разбиране. За това, че се наложи Дейвид да остане при мен за известно време – допълни Една. – Благодаря и за това, че прояви дискретност.

– Няма за какво, мила. Надявам се всичко е наред вече – поде темата внимателно Сюзън.

– Да и аз се надявам. Не знам какво ти е казал брат ти. Искан ми се да ти обясня цялата ситуация.

– Не е нужно, Една. Вярвам, че за да постъпи по този начин, Дейвид е имал основателна причина. Той не ми каза много, но достатъчно, за да разбере, че имаш нужда от помощ.

Една все пак настоя и разказа накратко за странните събития, които я бяха сполетели през последния един месец. Сюзън изглеждаше искрено озадачена и доста обезпокоена.

– О, скъпа, нямах представа за всичко това! И ти смяташ, че човекът който ти е оставил брошката и те е наблюдавал е един и същ и, че този човек е безобиден?

– Да, така мисля. Той е несигурен, нещо повече, страхува се. Казах ти, че когато разбра, че съм наясно, че е в дома ми, той избяга, скри се. Усетих страха му, разбираш ли? Не смятам, че иска да ми навреди. Дали е способен на това вече е друг въпрос.

– Не бива да подценяваме ситуацията, Една. Кой би могъл да е този човек? Възможно ли е да е твой обожател, проследил те дотук от България? Все пак работата ти е свързана с хора с психически проблеми. Ами ако е някой вманиачен по теб пациент?

– Размишлявах върху това, повярвай ми. Повечето ми пациенти са с по-различно изразена клинична картина, въпреки че човешкото съзнание е дълбок кладенец, на чието дъно няма как да знаеш какво точно се крие. Не се сещам обаче за някой способен на всичко това, ако щеш чисто физически – да ме проследи чак дотук. Почти никой в България не знае къде съм – нито колегите ми, нито роднините или приятелите ми. Само една приятелка знае, тази която е брокер и ми намери жълтата къща, а сега и Максим, но там историята е друга.

– Максим ли? – Сюзън я изгледа озадачено. – Това не е ли мъжът, заради когото си в Ирландия всъщност?

– Да, същият е, но определено той не е намесен в тази история.

Изражението на Една подсказваше, че не желае да намесва Максим в разговора им и Сюзън ясно разбра негласното ѝ послание и реши да не бърка в раната. Вместо това допълни с кафе вече празната чаша на своята гостенка и рече:

– Едва ли е местен човек. Не си представям някой от Доуън да играе подобни игрички. Тук хората

са по-различни, както предполагам вече си се убедила.

– Да, Сю – усмихна се топло Една. – Мислех и върху това. Горедолу се запознах с почти всички хора от селото, макар и бегло. Разбира се, има и много приходящи, които живеят в Дингъл, но идват тук при роднини или приятели.

– Да, а и туристите. Макар и броят им значително да намалява по това време на годината, все пак има всякакви чудаци.

– Честно да ти кажа не ми се вярва да е турист. Кой турист ще се занимава с нещо подобно? Хората идват тук да се любуват на природата, да научат повече за историята, да се потопят в местната атмосфера. А и едва ли туристите се задържат достатъчно тук, че да имат и време да ме наблюдават. Пък и по каква причина? Не знам, може и да си въобразявам и позвъняванията, бележката и брошката да не са свързани, но е факт, че някой бе в дома ми. Мислех си за мъжът с бялата коса. Кой ли е бил? Може би, ако го бях приела, щях да имам някаква яснота.

– Какъв мъж? – погледна я учудено Сюзън.

– Не ти ли споменах? В деня, когато намерих бележката “Върви си”, рано сутринта някакъв непознат мъж ми звъня на вратата, но както ти казах, сутрин не съм за гости. Бях още по пижама, а и с немити очи. Нямах как да реагирам навреме и той си тръгна. Видях го само за миг. Единственото, което запомних от него бе почти изцяло бялата му коса.

– Хм, значи не го познаваш?

– Ами мисля, че не. Мярнах го за малко. Въпреки че, нещо в него ми се стори познато. И аз не знам точно какво.

121

– Интересно! Една, бъди нащрек! Съвсем сама си в жълтата къща, тревожа се за теб след всичко, което ми каза.

– Спокойно. Не се притеснявай, Сю! Нека сменим вече темата. Кажи ми ти как си?

– Аз съм добре. Погледни ме – сияя. Не гледай учудено! Преди малко ти самата ми каза, че и двайсетгодишните могат да ми завидят, как мога да съм след такъв коментар? Е, ако някой синеок красавец ми го бе казал, със сигурност щях да съм още по-добре – засмя се Сюзън.

– Ооо, ами дай Боже да се появи – засмя се на свой ред Една. – Между другото разбра ли, че Джъс - тин се е прибрал?

– Да, много се радвам. Той е добро момче.

– Всъщност е вече мъж. Защо гледате на него като на дете, а не като на възрастен човек?

– Права си. Сега като го каза, наистина май е така – замислено отвърна Сюзън. – Може би защото Нора винаги се притеснява много за него. През всичките тези години, след като майка им почина, брат ми често ги посещаваше и се грижеше за Джъстин. Той често изпадаше... как да кажа... в депресии, имаше

емоционални сривове, но нищо сериозно според мен. Моето лично мнение е, че Нора винаги преувеличава нещата. Дори съм си мислила... но не, не по-добре да не го казвам!

– Но, моля те – кимна с глава заинтригувана Една – продължавай!

– Мислила съм си, че Нора харесва Дейвид и затова толкова често се обръща към него за съдействие, а Джъстин е просто претекст.

– Уау, това наистина не го очаквах.

122

– Знам, но аз като една загрижена за брат си по-голяма сестра си го помислих. Ето признавам си – усмихна се виновно Сюзън.

– Между другото, може и да има нещо вярно в това. Да си призная в самото начало, когато се запознах с Нора и Дейвид си помислих, че те имат връзка или са имали в миналото. Изглеждаха ми много близки.

– Сега ти ме изненада. Подозирах, че Нора може да харесва Дейвид, но той нея – абсурд.

– Сериозно ти говоря, взех ги за двойка.

– Хм, но сега вече не мислиш така, защото предполагам си разбрала, че брат ми е влюбен в теб. – Сюзън изгледа изпитателно Една, която моментално се почувства адски неловко.

– Той ли ти каза това?

– Не е нужно. Личи му от километри.

– Аз... Не знам какво да кажа. Дейвид е невероятен човек.

– Такъв е, да и определено не заслужава да страда. Една, казвам го съвсем добронамерено. Дейвид преживя прекалено много.

– Сюзън, аз не искам Дейвид да страда. Повярвай ми, дълбоко го уважавам и ценя.

– Знам, ти не би го наранила, поне не преднамерено, но се притеснявам за него. Той е много чувствителен, макар и да не показва емоциите си. Цяло чудо е, че все още е жив след изпитанието, през което премина. За пръв път от три години насам виждам в очите му отново желание за живот и колкото и да го крие от мен, знам, че причината за това желание си ти.

Една вдигна зачервеното си лице и с насълзени от вълнение очи, погледна Сюзън.

– Сю, аз също не съм безразлична към Дейвид, харесвам го и то много. Той ме кара да се чувствам така, както не съм се чувствала откакто бях дете – защитена. Проблемът, както ти бях споделила е, че при мен всичко в момента е объркано, аз самата съм прекалено обърквана. Най-малкото, което бих искала е да го нараня.

– Знам, знам. Боже, ако разбере че съм говорила с теб за това, много ще ми се ядоса.

– Няма да го научи от мен. Не се тревожи.

– Благодаря ти! Съжалявам, ако съм те разстроила, но бях длъжна да го споделя с теб.

– Моля те, ценя откровеността у хората. Хубаво е, че си поговорихме открито. Аз ще тръгвам вече. Не искам да те задържам, а и имам да свърша някои задачи.

– Добре, скъпа. Беше ми много приятно! И, Една...

– Да?

– Пази се!

Една си тръгна от дома на Сюзън, потънала в мисли. __